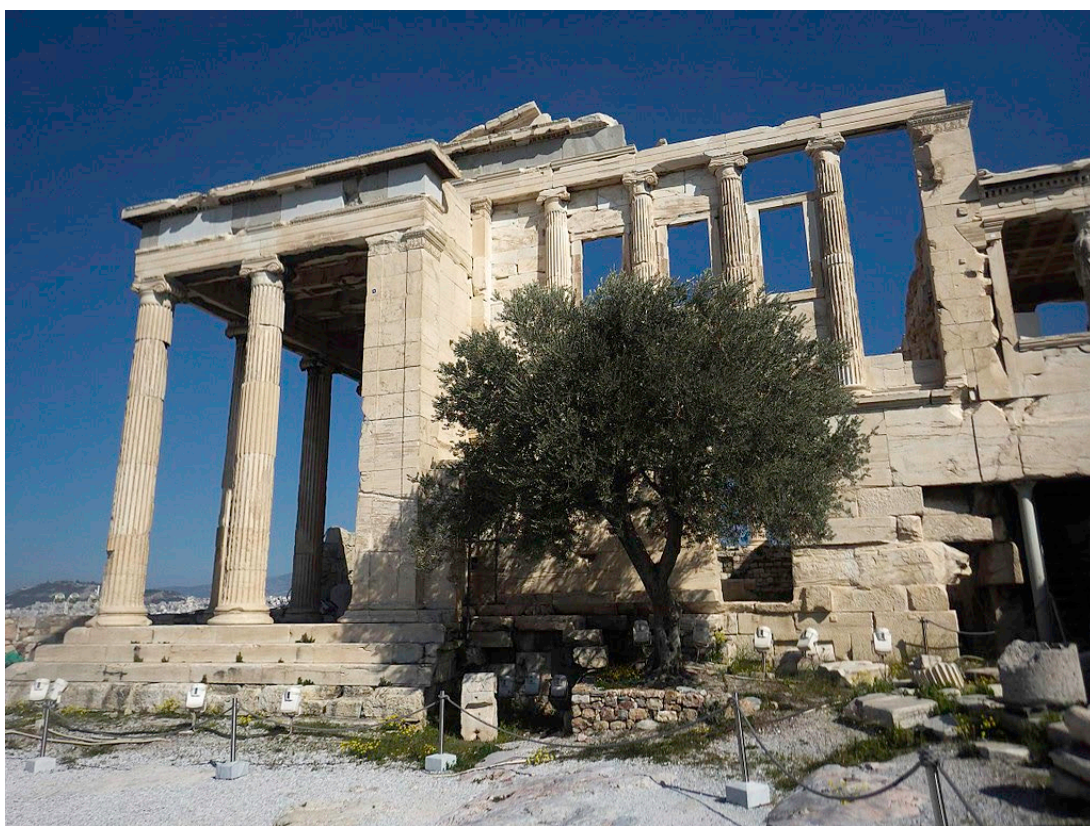

Греческий Культурный Центр – ГКЦ (www.hecucenter.ru) рад препроводить актуальную информацию о современных, текущих событиях, в истории и жизни Греции, Греческого Мира:

Как древние Афины защищали свои бесценные оливковые рощи !!!

Самое священное оливковое дерево растёт перед древним храмом Эрехтейон на Акрополе в Афинах, Греция. Считается, что оно растёт на том же месте, где было посажено первое оливковое дерево, подаренное Афинам греческой богиней Афиной. Фото: Мартин Лопатка, CC BY-SA 2.0/Википедия

В древних Афинах оливковое дерево охранялось строгими законами, подчёркивавшими его роль как символа процветания и самобытности Афин.

В VI веке до н. э. уважаемый законодатель Солон, которому приписывают создание основ афинской демократии, издал законы, специально разработанные для защиты этих жизненно важных деревьев. Он понимал, что будущее Афин неразрывно связано со здоровьем и изобилием оливковых рощ.

Одной из важнейших сельскохозяйственных реформ Солона был примечательный указ, ограничивающий вырубку оливковых деревьев: в каждой оливковой роще

разрешалось вырубать не более двух деревьев в год. Эта новаторская мера, описанная такими историками, как Плутарх в его «Жизнеописании Солона», свидетельствует о раннем понимании принципов устойчивого сельского хозяйства. Это был очевидный законодательный шаг, направленный на предотвращение чрезмерного сбора урожая и обеспечение сохранности ресурса, который считался бесценным.

Кроме того, Солон предусмотрительно отнёсся к самому процессу посадки. Хотя в современной науке ведутся споры о том, какое именно расстояние в 9 футов должно быть между саженцами, древние источники, в частности Плутарх, подтверждают, что расстояние между саженцами должно быть таким, чтобы корневые системы не мешали соседним деревьям.

Плутарх писал: «Никто не мог посадить дерево на своём поле ближе чем в пяти футах от поля соседа, а если это было фиговое или оливковое дерево, то ближе чем в девяти футах» Это демонстрирует продуманный подход к управлению земельными ресурсами, позволяющий сохранять отдельные рощи и получать максимальный урожай.

Афиняне, от самых высокопоставленных граждан до скромных земледельцев, понимали огромную ценность оливкового дерева. Оно занимало центральное место в их мифологии. В знаменитом споре о покровительстве городу между богиней Афиной и Посейдоном Афина подарила городу оливковое дерево, символизирующее пропитание, мир и процветание, чем завоевала расположение народа и стала божественной защитницей города.

Афина на панафинейской амфоре. Источник: Рикардо Андре Франц, CC BY-SA 3.0/Википедия

Самым осязаемым символом экономической мощи Афин были великолепные панафинейские амфоры, наполненные священным оливковым маслом из Аттики и вручавшиеся в качестве главного приза победителям Панафинейских игр. Эти призы представляли собой целое состояние и закрепляли за оливковым маслом статус ценного и желанного товара.

Помимо использования в пищу, оливковое масло применялось для освещения домов и общественных мест. Оно было важным компонентом древних гигиенических и косметических процедур. Спортсмены намазывались маслом перед тренировкой, а затем соскребали его стругом, очищая и увлажняя кожу.

Такие уважаемые личности, как Гиппократ, «отец медицины», восхваляли оливковое масло как «великого целителя», признавая его терапевтические свойства, что свидетельствует о его чистоте и полезных качествах даже в древние времена.

Согласно «Гиппократову сборнику», оливковое масло использовалось более чем в 60 различных медицинских целях и широко применялось при различных кожных заболеваниях, ранах, язвах и ожогах. Спортсмены использовали его для поддержания гибкости мышц и предотвращения травм, нанося его до и после тренировок.

Например, в «Диете и терапии» Гиппократ писал:

«Упражнения с пылью и упражнения с маслом отличаются тем, что пыль холодная, а масло горячее. Зимой масло способствует росту, потому что не даёт холоду покинуть тело. Летом масло расплавляет плоть, так как нагревается из-за времени года... Растирание маслом и водой смягчает тело и не даёт ему перегреться».

Хотя Гиппократ никогда прямо не утверждал, что «оливковое масло — это лекарство», его целостный взгляд на питание и здоровье отражён в знаменитом афоризме: «Пусть пища будет твоим лекарством, а лекарство — твоей пищей».

Само по себе оливковое дерево было мощным символом мира, мудрости и победы. Оливковая ветвь означала мир и мольбу, а оливковые венки (котиносы) были высшей наградой, которой удостаивались олимпийские чемпионы. Священные «мории» — особые оливковые деревья, считавшиеся государственной собственностью и находившиеся под религиозной защитой, — были живым свидетельством дара Афины, и за причинение им вреда полагалась смертная казнь. Дерево часто изображалось на афинских монетах и в произведениях искусства, что неразрывно связывало его с идентичностью города.

Наследие качества афинского оливкового масла

Древние авторы, такие как Плиний Старший и Гален, неизменно отмечали высокое качество афинского оливкового масла. Такая репутация сложилась неслучайно: она была обусловлена тщательным подходом к выращиванию и производству.

Исторические тексты свидетельствуют о том, что самое лучшее масло получалось при первом отжиге ещё зелёных оливок. Эта практика во многом соответствует современным стандартам производства масла первого холодного отжима. При таком раннем отжиге получалось масло с более низкой кислотностью и более

насыщенным, ярким вкусом. Без сложных технологий рафинации афинское масло было чистым по своей природе и сохраняло свой естественный аромат, питательные и лечебные свойства.

По сути, оливковое дерево было зелёным сердцем древних Афин. Законы Солона, направленные на защиту оливковых деревьев, были не просто сельскохозяйственными постановлениями. Они были глубоким культурным признанием ценности дерева, которое питало людей, поддерживало экономику, формировало идентичность и сохраняло дух города.

Автор Тасос Коккинидис

Источник:

<https://greekreporter.com/2025/11/02/how-ancient-athens-protected-olive-groves/>

МЫ ВМЕСТЕ !!! МЫ – ЕДИНЫЙ МИР !!!

ВМЕСТЕ МЫ СИЛЬНЕЕ, МОЩНЕЕ, ВМЕСТЕ МЫ ДУХОВНО БОГАЧЕ

и, на самом деле, СЧАСТЛИВЕЕ !!!

ГРЕЧЕСКИЙ КУЛЬТУРНЫЙ ЦЕНТР - ГКЦ !!!

АКТИВНОСТЬ - ПОСТОЯНСТВО - ПОСЛЕДОВАТЕЛЬНОСТЬ - ВЕРНОСТЬ –

ПРЕДАННОСТЬ ДЕЛУ !!!

или когда

ГАРМОНИЧНО СОЧЕТАЮТСЯ ФОРМА и СОДЕРЖАНИЕ !!!

ГРЕЧЕСКИЙ КУЛЬТУРНЫЙ ЦЕНТР !!!

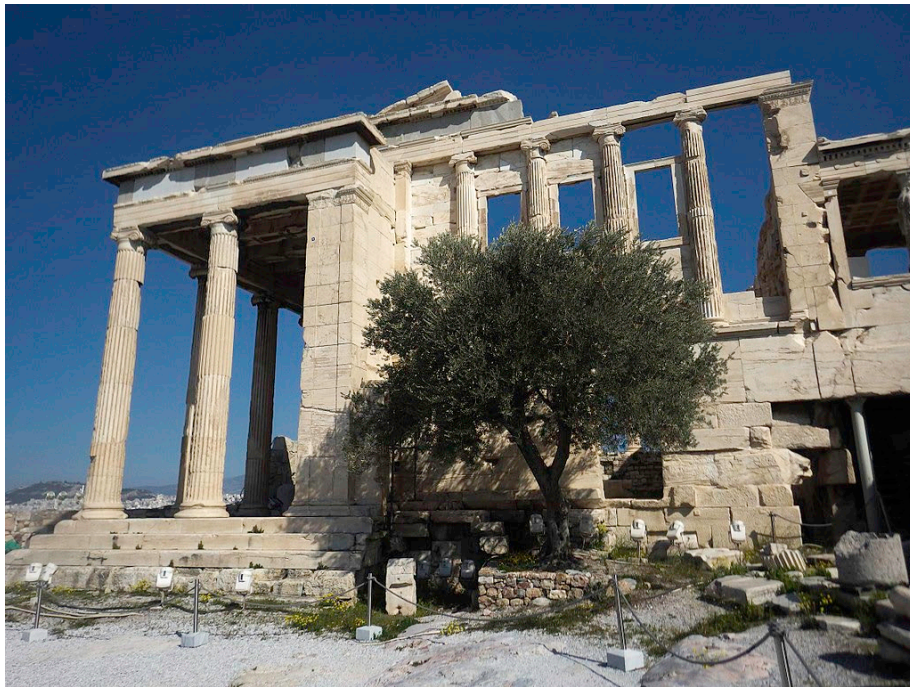
ПОЛЕЗНАЯ АКТУАЛЬНАЯ ИНФОРМАЦИЯ !!!

Το Κέντρο Ελληνικού Πολιτισμού - Κ.Ε.Π. (www.hecucenter.ru) είναι στην ιδιαίτερα ευχάριστη θέση να προωθήσει ενημέρωση σχετικά με επίκαιρα γεγονότα στην ιστορία και το βίο της Ελλάδας, του εν γένει Ελληνικού Κόσμου:

Πώς στην Αρχαία Αθήνα Προστατεύονταν Οι Πολύτιμοι Ελαιώνες !!!

Το πιο ιερό δέντρο της ελιάς στέκεται μπροστά από τον αρχαίο ναό του Ερεχθείου στην Ακρόπολη της Αθήνας, Ελλάδα. Ότι είναι στην ίδια θέση όπως και η πρώτη ελιά που δόθηκε στην Αθήνα από την ελληνική θεά Αθηνά. Πίστωση: Ο Μάρτιν Loratka, CC-BY-SA 2.0/Wikipedia

Στην αρχαία Αθήνα, η ελιά προστατευόταν από αυστηρούς νόμους, δίνοντας έμφαση στον ρόλο της ως σύμβολο της αθηναϊκής ευημερίας και ταυτότητας.

Τον έκτο αιώνα π.Χ., ο αξιότιμος νομοθέτης Σόλωνας, στον οποίο αποδίδεται η τοποθέτηση των θεμελίων της αθηναϊκής δημοκρατίας, θέσπισε νόμους ειδικά σχεδιασμένους για την προστασία αυτών των ζωτικών δέντρων. Καταλάβαινε ότι το μέλλον της Αθήνας ήταν άρρηκτα συνδεδεμένο με την υγεία και την αφθονία των ελαιώνων της.

Μία από τις σημαντικότερες γεωργικές μεταρρυθμίσεις του Σόλωνα ήταν ένα αξιοσημείωτο διάταγμα που περιόριζε την υλοτομία των ελαιόδεντρων: δεν επιτρέπονταν

περισσότερα από δύο δέντρα ετησίως σε κάθε ελαιώνα. Αυτό το καινοτόμο μέτρο, που περιγράφεται από ιστορικούς όπως ο Πλούταρχος στον Βίο του Σόλωνα, καταδεικνύει μια πρόωμη κατανόηση των αρχών της βιώσιμης γεωργίας. Ήταν ένα προφανές νομοθετικό βήμα που στόχευε στην πρόληψη της υπερβολικής συγκομιδής και στη διασφάλιση της διατήρησης ενός πόρου που θεωρούνταν ανεκτίμητος.

Επιπλέον, ο Σόλωνας ακολούθησε μια συνετή προσέγγιση στην ίδια τη διαδικασία φύτευσης. Ενώ η σύγχρονη ακαδημαϊκή έρευνα συζητά την ακριβή απόσταση των εννέα ποδιών μεταξύ των σπορόφυτων, οι αρχαίες πηγές, ιδιαίτερα ο Πλούταρχος, επιβεβαιώνουν ότι η απόσταση μεταξύ των σπορόφυτων πρέπει να είναι τέτοια ώστε τα ριζικά τους συστήματα να μην αλληλεπιδρούν με τα γειτονικά δέντρα.

Ο Πλούταρχος έγραψε: «Κανείς δεν μπορούσε να φυτέψει ένα δέντρο στο χωράφι του σε απόσταση μικρότερη από πέντε μέτρα από το χωράφι του γείτονά του, και αν ήταν συκιά ή ελιά, τότε σε απόσταση μικρότερη από εννέα μέτρα». Αυτό καταδεικνύει μια στοχαστική προσέγγιση στη διαχείριση της γης που επέτρεπε τη διατήρηση των μεμονωμένων ελαιώνων και τη μέγιστη απόδοση.

Οι Αθηναίοι, από τους υψηλόβαθμους πολίτες μέχρι τους ταπεινούς αγρότες, κατανοούσαν την τεράστια αξία της ελιάς. Κατείχε κεντρική θέση στη μυθολογία τους.

Στη διάσημη διαμάχη για την προστασία της πόλης μεταξύ της θεάς Αθηνάς και του Ποσειδώνα, η Αθηνά δώρισε στην πόλη μια ελιά, που συμβόλιζε την τροφή, την ειρήνη και την ευημερία, κερδίζοντας έτσι την εύνοια του λαού και γίνοντας η θεϊκή προστάτιδά της.

Το δέντρο της ελιάς και των προϊόντων της: Το "χρυσό υγρό"

Ο καρπός του δέντρου της ελιάς, το οποίο μετατράπηκε σε "υγρό χρυσάφι", όπως ο Όμηρος περίφημα ονομάζεται, να διεισδύσει σε κάθε πτυχή της Αθηναϊκής ύπαρξης.

Το ελαιόλαδο ήταν Αθήνας βασικών γεωργικών εξαγωγών, δημιουργώντας σημαντικό πλούτο και τη διευκόλυνση του εμπορίου σε ολόκληρη τη Μεσόγειο. Η πόλη είναι γνωστή για την υψηλή ποιότητα του πετρελαίου ήταν τέτοια, ώστε ο Σόλων νόμους, να περιορίζεται η εξαγωγή άλλα γεωργικά προϊόντα, σταθεροποιώντας το ελαιόλαδο είναι το μοναδικό καθεστώς του ως ένα premium προϊόν.

Αθηνά σε Panathenic αμφορέα. Πίστωση: Ricardo André Frantz, CC-BY-SA 3.0/Wikipedia

Το πιο απτό σύμβολο της οικονομικής δύναμης της Αθήνας ήταν οι μεγαλοπρεπείς Παναθηναϊκοί αμφορείς, γεμάτοι με ιερό ελαιόλαδο από την Αττική και απονεμόμενοι ως το μεγάλο βραβείο στους νικητές των Παναθηναίων. Αυτά τα βραβεία αντιπροσώπευαν μια περιουσία και εδραίωναν την ιδιότητα του ελαιολάδου ως πολύτιμου και περιζήτητου αγαθού.

Εκτός από τη χρήση του ως τροφή, το ελαιόλαδο χρησιμοποιούνταν για να φωτίζει τα σπίτια και τους δημόσιους χώρους. Ήταν ένα σημαντικό συστατικό των αρχαίων πρακτικών υγιεινής και ομορφιάς. Οι αθλητές αλείφονταν με λάδι πριν από την προπόνηση και στη συνέχεια το ζύναν με μια ξύστρα, καθαρίζοντας και ενυδατώνοντας το δέρμα τους.

Σεβαστές προσωπικότητες όπως ο Ιπποκράτης, ο «πατέρας της ιατρικής», επαίνεσαν το ελαιόλαδο ως «μεγάλο θεραπευτή», αναγνωρίζοντας τις θεραπευτικές του ιδιότητες, μια απόδειξη της καθαρότητας και των ευεργετικών του ιδιοτήτων ακόμη και στην αρχαιότητα. Σύμφωνα με την Ιπποκρατική Συλλογή, το ελαιόλαδο χρησιμοποιήθηκε για πάνω από 60 διαφορετικούς ιατρικούς σκοπούς και εφαρμόστηκε ευρέως σε διάφορες δερματικές παθήσεις, πληγές, έλκη και εγκαύματα. Οι αθλητές το χρησιμοποιούσαν για να διατηρήσουν την ευλυγισία των μυών και να αποτρέψουν τραυματισμούς, εφαρμόζοντάς το πριν και μετά την προπόνηση.

Για παράδειγμα, στο «Διατροφή και Θεραπεία», ο Ιπποκράτης έγραψε:

«Οι ασκήσεις με σκόνη και οι ασκήσεις με λάδι διαφέρουν στο ότι η σκόνη είναι κρύα και το λάδι είναι ζεστό. Το χειμώνα, το λάδι προάγει την ανάπτυξη επειδή εμποδίζει το κρύο να διαφύγει από το σώμα. Το καλοκαίρι, το λάδι λιώνει τη σάρκα επειδή θερμαίνεται από την εποχή... Το τρίψιμο με λάδι και νερό μαλακώνει το σώμα και το εμποδίζει να υπερθερμανθεί».

Ενώ ο Ιπποκράτης αναφέρεται ρητά ότι "το ελαιόλαδο είναι φάρμακο," η ολιστική άποψη των τροφίμων και την υγεία είναι γνωστό έγκλειστα σε διαρκή αφορισμός: "Αφήστε τα τρόφιμα να είναι το φάρμακό σου και το φάρμακό σου, η τροφή."

Το δέντρο της ελιάς ήταν ένα ισχυρό σύμβολο ειρήνης, σοφίας και νίκης. Ένα κλαδί ελιάς, που συμβόλιζε την ειρήνη και την ικεσία, ενώ στεφάνια ελιάς (κότινος) ήταν η υψηλότερη τιμή που του απένειμε ολυμπιονίκες. Το ιερό "μοριαί," ειδικές ελαιόδεντρα θεωρείται ιδιοκτησία του κράτους και θρησκευτικά προστατεύονται, ζούσαν διαθήκη για το δώρο της Αθηνάς, και να βλάπτουν τους τιμωρείται με θάνατο. Το δέντρο συχνά κοσμεύεται Αθηναϊκή νομισματοκοπία και της τέχνης, άρρηκτα συνδέει με την ταυτότητα της πόλης.

Η Κληρονομιά της Ποιότητας στο Αθηναϊκό Ελαιόλαδο

Αρχαίοι συγγραφείς όπως ο Πλίνιος ο Πρεσβύτερος και ο Γαληνός τόνιζαν συνεχώς την υψηλή ποιότητα του αθηναϊκού ελαιολάδου. Αυτή η φήμη δεν ήταν τυχαία: οφειλόταν στην σχολαστική προσέγγιση στην καλλιέργεια και την παραγωγή.

Ιστορικά κείμενα δείχνουν ότι το καλύτερο λάδι λαμβανόταν από την πρώτη έκθλιψη πράσινων ελιών. Αυτή η πρακτική αντιστοιχεί σε μεγάλο βαθμό στα σύγχρονα πρότυπα για την παραγωγή εξαιρετικού παρθένου ελαιολάδου. Αυτή η πρώιμη έκθλιψη παρήγαγε λάδι με χαμηλότερη οξύτητα και μια πλουσιότερη, πιο ζωντανή γεύση. Χωρίς πολύπλοκες τεχνολογίες εξευγενισμού, το αθηναϊκό λάδι ήταν εγγενώς αγνό και διατήρησε το φυσικό του άρωμα, τις θρεπτικές και φαρμακευτικές του ιδιότητες.

Ουσιαστικά, η ελιά ήταν η πράσινη καρδιά της αρχαίας Αθήνας. Οι νόμοι του Σόλωνα, που στόχευαν στην προστασία της ελιάς, ήταν κάτι περισσότερο από απλοί γεωργικοί κανονισμοί. Αποτελούσαν μια βαθιά πολιτιστική αναγνώριση της αξίας του δέντρου, το οποίο έθρεψε τους ανθρώπους, στήριξε την οικονομία, διαμόρφωσε την ταυτότητα και διατήρησε το πνεύμα της πόλης.

Συγγραφέας: **Τάσος Κοκκινίδης.**

Πηγή: <https://greekreporter.com/2025/11/02/how-ancient-athens-protected-olive-groves/>

**ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ !!! ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑΣ ΕΝΙΑΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ !!!
ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ !!! ΜΑΖΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΜΕ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟΙ,
ΣΘΕΝΑΡΟΤΕΡΟΙ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟΙ και ειλικρινά
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ !!!**

ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ - ΚΕΠ !!!
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ - ΣΥΝΕΠΕΙΑ – ΕΝΔΕΛΕΧΕΙΑ -ΠΙΣΤΗ- ΑΦΟΣΙΩΣΗ στο
ΩΡΑΙΟ, το ΑΛΗΘΙΝΟ, το ΑΓΑΘΟ, το ΕΝΑΡΕΤΟ !!!
ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ ΜΟΡΦΗΣ & ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ !!!

ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ !!!
ΧΡΗΣΙΜΗ- ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ !!!

